

Uit het dagboek van een vlieg: 28 mei

Afscheid

Lief dagboek, wat ik je nu ga vertellen, is niet leuk. Maar het moet. Aan alles komt een eind. Niets of niemand leeft voor eeuwig. Wij vliegen al helemaal niet. Ik ben beslist geen eendagsvlieg, maar nu is ook voor mij de tijd gekomen. Ik voel het. Ik word oud. Vliegen kost me steeds meer moeite. Hoe licht en dun mijn vliegenvleugeltjes ook zijn, ze lijken elke dag zwaarder te worden. Laat mij maar lekker zitten in een hoekje van een raamkozijn. En dan het liefst in een warm zonnetje.

Wat doet een vlieg op haar oude dag? Ze kijkt terug op haar leven. Ik ook. Wat heb ik veel gehoord, gezien en meegemaakt! En wat heb ik veel geleerd. Van de mensen, vooral. Ik vond het reuze boeiend om hun wereld een beetje te leren begrijpen. Ik heb het gevoel dat ik er een wijze vlieg door geworden ben. Maar dat mag je niet van jezelf zeggen, dus dat doe ik dan ook maar niet.

Ik weet nog dat ik hoorde over Valentinus en Allerheiligen. Ik heb je daar toen uitgebreid over verteld, lief dagboek, weet je nog?

En dat wonderlijke verhaal over de drie levens van elke mens. Dat vertelde de opa van Erica. Je eerste leven leef je in de buik van je moeder. Het tweede is je gewone leven.

En je begint aan je derde leven na de dood. Nou, ik ben dicht bij mijn derde leven, moet ik je zeggen. Als vliegen ook drie levens hebben, tenminste.

Wat ik ook heel interessant vond, was wat ik op die avond meemaakte bij die mensen die speelden dat ze Germanen waren. Hoe heette het ook alweer? Eh ... o, ja: het joelfeest. En met carnaval en Aswoensdag, weet je dat nog, lief dagboek? Wat heb ik toen lol gehad met die prins carnaval.

Nee, ze weten wel wat feesten is, de mensen. Laatst nog, met Pasen. Eieren verstoppt in een tuin en een haas die met chocolade eieren liep te sjouwen. Maar dat ze nieuw leven vieren, met de komst van het voorjaar, dat vind ik dan wel weer mooi.

De mensen zijn trouwens best wel slim, hoor. Elke keer als ze zo'n feest hebben, geven ze zichzelf een paar dagen vrij. Dan hoeven ze niet te werken of naar school. De winkels dicht, de scholen gesloten. Een paar dagen geleden maakte ik nog een uitstapje naar zo'n school. Wat leren die kinderen veel! Daar is mijn vliegenwijsheid niks bij. Maar goed, daar hoorde ik een juf vertellen over een feest dat een paar dagen later gevierd zou worden. Vandaag, dus. Pinksteren heet het. Ook dat heeft weer te maken met Jezus. Ik heb al vaker over Hem verteld. Met Pasen vieren ze dat Hij uit de dood is opgestaan. Dan komt de dag dat Hij naar God – dat is Zijn Vader – terugkeert. Dat noemen ze Zijn hemelvaart. Tot die dag was Jezus nog bij Zijn vrienden geweest. Op Hemelvaartsdag liet Hij hen achter, en dat vonden ze heel moeilijk. Maar Jezus had beloofd hen een teken te sturen in de vorm van de Geest van God. Dat gebeurde met Pinksteren. De volgelingen durfden weer vurig hun geloof te verdedigen. Ze durfden met hun geloof weer de straat op te gaan. Ik vind het wel mooi bij elkaar passen allemaal. Met Pasen begint het voorjaar, het leven wordt weer kleurrijk. En met Pinksteren gaat iedereen naar buiten. Het wordt mooi weer, de zomer komt eraan.

Als het zomer is, is het voor de kinderen trouwens pas echt vakantie. Twee maanden lang hoeven ze niet naar school. Nu ja, ze hebben hard genoeg moeten leren, een schooljaar lang. Voor een aantal weken nemen ze afscheid van school. Ik denk niet dat ik zo lang kan wachten, lief dagboek. Voor mij is nu het moment gekomen om afscheid te nemen. Ik ga hier in het zonnetje zitten wachten tot het afgelopen is. Tot mijn tijd gekomen is, zoals ze dat zeggen. Tijd om nog één keer uit te vliegen, zal ik maar zeggen. Dat is niet erg, lief dagboek. Vaarwel. Het is mooi geweest.

(Rien Broere)